

Por

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXI. évfolyam, 28. szám, 2017. július 14.

Éjféli stroboszkóp a száraz föld fölött, krétafehéren lobog a kisült fű, hangtalan villanóportól vibrál a fekete gomolygás. Valami közelít. Árnyékhadereg vágat a dárdavillogásban, ha kiállsz az ég alá, torkon talál a lándzsa, átfut az ereiden át a föld közepéig, végigperzsel és kiéget, nem leszel. Senki vagy. Feletted lucskosfekete mének csapnak egymásnak, levelek ezüst csattogásában patkók szikráznak, beledübörög a tested, fémes félelem. Mégis itt állsz, mert itt kell állnod. Egyedül.